

Chương 3

TY SĨ, TỬ SĨ

N

ăm chục kỵ sĩ của Thiết đại lão bản đem lại, bây giờ chỉ còn có ba mươi một người.

—Chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật tuyệt đối.

Thiết Đại Gia nói:

—Đây là câu nói vô cùng chính xác mà cũng rất vô cùng thông minh, nhưng ta chẳng phải là người đầu tiên nói câu đó, ta chưa phải là người thông minh tới mức đó.

Y nói:

—Nhưng bây giờ câu nói này đã là danh ngôn chí lý mọi người ai ai cũng hiểu rõ, nhất định các người cũng đã hiểu rõ.

Đúng vậy, mọi người ai ai cũng hiểu rõ, cái ý của lão đại bọn họ nói, chính là muốn bọn họ chết.

Trừ hai mươi bảy người trước khi quyết chiến phải xông ra đột kích kẻ địch, những người khác, đều phải chết, chẳng ai muốn chết, nhưng bọn họ trừ cái chết ra chẳng còn có một chọn lựa nào khác.

Bây giờ tại sao còn có ba mươi một người còn sống nhỉ ? Không lẽ mệnh lệnh của Thiết Đại Gia không còn hữu hiệu như xưa ?

Những tay ty sĩ chuẩn bị mai phục để xông ra liều chết trước trận quyết chiến, còn phải chọn hai mươi bảy người trong số hai mươi chín người.

Chọn lựa người còn chưa được rõ ràng, vì vậy mới để hai mươi chín người còn sống.

Thế hai người còn lại thì sao ?

Hai người này một già một trẻ, già thì đã sáu bảy chục, trẻ chỉ mười sáu mười bảy, hai người ánh mắt đều chiếu rọi một ý chí đấu tranh không sợ chết như nhau.

Lão già thì đã gần chết, chết và sống chỉ bất quá là một cái búng tay, sinh có gì vui, tử có gì sợ ? Tại sao không chết cho quang vinh một tý.

Gã trai trẻ thì còn chưa biết chết là đáng sợ tới đâu, chết thì chết quách đi, con mẹ nó, ít nhất cũng phải liều mạng một phen !

Thiết đại lão bản hình như đã hoàn toàn không còn tí hứng thú gì với chuyện đó.

Y làm đại lão bản, thường thường biết phải lúc nào nên để một chuyện giao cho người khác lo liệu, nhất là cái chuyện này đã đi tới chỗ cuối, không những vậy, còn bắt đầu lộ vẻ phiền phức tới nơi rồi.

Dám kháng cự mệnh lệnh của đại lão bản, hiển nhiên là những người muốn tìm chuyện phiền phức. Thông thường phiền phức còn không chỉ có một.

Giờ này phút này, phiền phức nhất có hai chỗ, một chỗ là lão già đầy những kinh nghiệm chiến đấu, một chỗ là gã trai trẻ đầy những dũng khí liều mạng.

Lão già tên Vương Trung Bình, tên họ bình bình thường thường, có điều suốt đời lão, lão đã từng giết qua chín mươi chín mạng người, đều là trong những tình huống không lộ một vẻ gì đặc biệt, dùng một phương pháp thật bình bình thường thường để giết, giết người xong, còn không để lại một tí hậu hoạn gì.

... Một người như vậy, muốn giết lão có phải là có chỗ phiền phức không ?

Gã thiếu niên họ Lỗ, là một đứa trẻ mồ côi, không có tên, biệt hiệu là «A Cán», ý muốn nói là, chỉ cần đụng vào y, bất kể người là ai, ta cứ chơi người đó để, chơi sống chết tới nơi rồi tính sau.

Y không có nhà.

Ít nhất là có hơn hai mươi lần, người khác ngỡ y đã chết chắc, nhưng y vẫn còn chưa chết.

... Một người như vậy, có phải là cũng có chỗ phiền phức không ?

Lão già mặc áo bào xanh chằng thềm để ý tới hai người già trẻ đó, lão ta chỉ nhìn hai mươi chín người trước mặt mình.

Ánh mắt của lão cũng như tơ, tơ rất sáng, tơ cũng mềm mại nữa, tơ cũng ôn nhu, nhưng tơ cũng có thể thắt cổ chết người được.

—Ta chỉ muốn có hai mươi bảy người, bây giờ lại có tới hai mươi chín.

Lão than thở cũng nhẹ như tơ:

—Các người nói xem, ta làm sao bây giờ nhỉ ?

Không ai trả lời, không ai biết phải trả lời ra làm sao, đêm càng khuya, gió đêm lạnh lùng, mọi người cảm thấy thân mình nổi lên từng hột từng hột da gà, bởi vì không ai biết, hai người phải chết đây, sẽ có mình trong đó không ?

Cái vấn đề ấy vậy mà lại được giải quyết ở trong một tình cảnh thật kỳ quái và đơn giản.

Bởi vì trong những người đó, có vài người có thể dồn được vào chung một chỗ với người bạn lữ của họ, bất kể chỗ ẩn núp nhỏ bé tới đâu, cũng dồn vào được.

Vì vậy bây giờ vấn đề thừa lại, chỉ còn có hai người đó.

---- oOo ----

—Ty lộ thật ra cũng chẳng phải là một con đường, bọn huynh đệ của y tuy cho rằng không có y là không có đường để đi, nhưng có y thì cũng chẳng có đường nào để đi.

Liễu tiên sinh nói cho Mộ Dung công tử nghe:

—Nếu nói rằng, y quả thật là một con đường, vậy thì con đường ấy nhất định là lấy thi thể của người khác ra mà bày lên thôi.

Người mù không tin:

—Tôi dám nói là năm chục kỵ sĩ Thiết Đại Gia đem theo, ít nhất đã chết đi mất mười chín mạng.

—Năm chục trừ đi mười chín còn ba mươi một.

Mộ Dung công tử hỏi:

—Hai mươi sáu chỗ núp, hai mươi sáu người, tại sao bây giờ còn có ba mươi một người còn sống ? Không lẽ Thiết Đại Gia và cái gã ty lộ đó còn không biết chỉ có người chết mới giữ kín miệng sao ?

Dĩ nhiên là y cũng biết bọn họ hiểu điều đó, bất quá y thích hỏi người khác xem họ giải thích câu hỏi y đặt ra có hợp lý hay không, giải thích hợp lý mới biểu lộ được cái trí tuệ, lý tính, học thức và tài phân tích của một người, Mộ Dung công tử trước giờ vốn hy vọng thường thường có những người như vậy ở bên cạnh mình.

Bởi thế y mới là Mộ Dung công tử.

Liễu tiên sinh đang ở bên cạnh y.

—Trong đám ty sĩ có nhiều cặp rất thân mật với nhau, như anh em ruột, như vợ chồng, nhất là trong đó có Lâm gia huynh đệ và Thanh Sơn huynh đệ, lại càng

không chia rẽ được, vì vậy, tuy chỉ có hai mươi sáu chỗ ẩn núp, nhưng lại có tới hai mươi chín người.

—Ba mươi một trừ đi hai mươi chín, hình như còn có hai người.

Mộ Dung công tử hỏi:

—Đúng vậy không ?

—Đúng.

—Còn hai người kia sao ? Tại sao còn sống tới bây giờ ?

—Thật ra tôi không nói chắc ông cũng biết rồi.

—Tại sao ?

—Bởi vì hai người này ông cũng đã từng có nghe nói qua từ lâu.

Mộ Dung công tử đang suy nghĩ.

—Năm ái tướng của Thiết Ô Quy, khô, lão, đại, nữ, thiếu, đều không thể nào xuất hiện được cùng một lượt trong lúc này.

Mộ Dung công tử lại suy nghĩ tiếp:

—Trong những người đó, tối đa chỉ có hai người.

Y bỗng nâng ly lên.

—Một lão một thiếu, nếu tôi nói không đúng, tôi sẽ bị phạt rượu, phạt ba ly.

Liễu tiên sinh mỉm cười, thở ra, lão ta cũng nâng ly, không những nâng ly, còn uống nữa, uống ba ly.

Lão bị thua, lão phải uống, lão uống xong mới nói:

—Lão Vương thân trải trăm trận, lão đã rút từ kinh nghiệm giết người vô số đó, thể hội ra một phương pháp đột kích vô cùng hữu hiệu, chính lão đã đặt tên cho nó là «Nhất bách thích, cửu thập cửu trúng» (Đâm trăm cái, trúng chín mươi chín), dĩ nhiên là lão chẳng sợ.

Liễu tiên sinh nói:

—Lão ta đã sáu mươi chín tuổi, ngay cả chết còn không sợ, còn sợ gì nữa ?

Mộ Dung công tử đồng ý:

—Nếu tôi đã sáu mươi chín tuổi, tôi chỉ sợ có một chuyện.

Y tự trả lời giùm:

—Đến lúc đó, tôi chỉ sợ còn chưa chết được.

—Còn lúc ông mười tám mười chín tuổi thì sao ?

—Lúc đó tôi rất sợ chết.

Mộ Dung công tử rất thành thật:

—Lúc đó tôi chỉ cần thấy người chết, là tôi sẽ khóc.

—Bởi vì ông là một công tử quý tộc, từ nhỏ đã sống quá sung sướng.

Liễu Minh Thu tiên sinh nói:

—Tôi nghĩ là lúc ông lên mười hai mười ba tuổi, ông đã đi mò mẫm cả lũ a đầu trong nhà ông rồi.

... Một người suốt ngày đi mò mẫm mấy nhỏ a đầu xinh đẹp, làm sao mà nghĩ đến chuyện chết chóc cho nổi ?

—Có điều có rất nhiều người không phải như vậy.

Liễu tiên sinh nói:

—Bọn họ đều không giống như ông.

—Có chỗ nào không giống ?

—Ông không nghĩ đến chuyện chết, nhưng ông sợ chết, nếu ông mà chết đi, cha ông, mẹ ông, chị ông, em ông, áo quần của ông, đồ ăn ngon của ông, đồ chơi của ông, tất cả mọi thứ đều chẳng còn gì cả, vì vậy ông có không sợ chết cũng không được, bởi vì ông có quá nhiều thứ mà chỉ khi nào ông còn sống mới hưởng thụ được.

Liễu tiên sinh hỏi:

—Nhưng còn mấy người khác thì sao ? Tại sao bọn họ không sợ chết ?

Câu hỏi đó không phải y đi hỏi người khác, y hỏi chính mình.

Do đó y trả lời cho mình:

—Bọn họ không sợ chết, là vì bọn họ chẳng có gì cả.

—Cái gã trai trẻ A Cán kia, chính là như vậy đó.

Liễu tiên sinh nói:

—Y chẳng có cha mẹ, chẳng có bạn bè, chẳng có thân tình, y không sợ chết, y chỉ sợ một mình mình sống trong cái thế giới không có hy vọng này, có kẻ ép y, y chỉ còn nước liều.

Người mù không mù nói:

—Theo tôi thấy, y có vài phần bản lãnh có thể làm nên một phen sự nghiệp vào sinh ra tử.

Y nói:

—Nếu gã tiểu tử đó còn sống được tới hai mươi tuổi, tôi dám nói rằng y còn ngon hơn cả ai, không chừng còn ngon hơn cả Sở Lưu Hương năm xưa.

Mộ Dung công tử giật cả mình lên:

—Ông đem y so sánh với Sở Lưu Hương ?

—Ừ.

—Ông so sánh Sở Lưu Hương nào vậy ?

—Thiên hạ có mấy Sở Lưu Hương ?

—Một.

—Vậy thì tôi so sánh là Sở Lưu Hương đó.

Gương mặt của người mù mà không mù bỗng hiện ra vẻ thật bi ai:

—Cái thế giới này, thiên tài vốn đã không có nhiều, nếu như ngay cả hai mươi mấy còn sống chưa tới, thì thật là đáng tiếc.

—Ông đang nói tới A Cán ?

Mộ Dung công tử hỏi:

—Không lẽ ông đã đoán chắc là y không sống tới hai chục tuổi ?

—Đúng vậy.

---- oOo ----

A Cán nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt lộ đầy vẻ hung dữ như một con chó sói.

Y là một người vô cùng đặc biệt, vô cùng hung bạo, và cũng vô cùng trầm tĩnh, vô cùng nhẫn nại, và cũng vô cùng nhẫn nại, giang hồ đồn đãi, thậm chí có người còn vỗ ngực nói rằng, y được chó sói nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn.

Vì vậy, y cũng là một người trưởng thành sớm, nghe nói y chỉ có chín tuổi đã có thể lực như một kẻ tráng niên, không những vậy, còn ăn nằm với người đàn bà đầu tiên.

... Một cô thôn nữ con nhà nông gia mười sáu tuổi, xắn quần lên, để lộ hai bắp chuối trắng nõn, giặt áo quần bên cạnh bờ suối, bỗng nhiên phát hiện có đứa con nít đang đứng trước mặt nhìn trộm mình với một ánh mắt như dã thú.

Hai nắm tay của A Cán nắm chặt lại, nhìn lom lom vào lão già mặc áo bào xanh, ánh mắt của y như một con chó sói.

Thiết đại lão bản nhìn như không thấy gì, lão già mặc áo bào xanh thì chẳng thèm ngay cả nhìn tới, Vương Trung Bình đưa cặp mắt ra hiệu, nhưng A Cán đã quyết tâm xông tới rồi.

Chính cái lúc y đã hạ quyết tâm đó, người y đã bay lại, giống như một con chó sói đói mồi thấy con dê béo bở bèn nhảy chồm lại, dùng cái «móng vuốt» của y chụp vào cổ họng và trái tim của lão già mặc áo bào xanh.

Động tác bay chồm lại của y, quả thật giống hệt như một con chó sói.

Nhưng lão già mặc áo bào xanh không phải là dê béo.

Thân hình của lão bỗng nhiên thoái lùi như một bóng ma, những ty sớ của y từ bốn phía ùn lại, dải lụa trong tay vung lên những làn sáng bạc, đan thành một cái võng.

A Cán bỗng thấy mình bị cái võng bao quanh, cái võng đang thắt chặt lại, lão già mặc áo bào xanh cũng đang bay lại như một bóng ma, trong tay đã cầm một cây thích nhọn từ lúc nào, từ trong cái võng thỉnh thoảng đâm ra, vào miệng A Cán.

A Cán đang tính hò hét, cây thích đã lọt vào trong họng, từ miệng xuyên vào họng, đâm ra phía sau cổ, cây thích biến thành dải lụa, đập vào sau não, não tung tóe ra, máu bắn vọt thành đóa hoa.

A Cán ngã gục xuống.

Y còn chưa tới hai mươi tuổi, lúc y chết còn gào thét lên lê thê như một con chó sói.

Võng lụa đã thu lại, lão già mặc áo bào xanh lẳng lặng quay người lại, lẳng lặng đối diện với Vương Trung Bình.

Lão chưa động dậy, Vương Trung Bình cũng chưa động dậy.

Thình lình, một đứa bé mặc chiếc áo màu hồng, quần trắng, thắt một búi tóc cột thẳng lên trời, không biết từ nơi nào xông ra, xoay ngược tay rút một cây đao ngắn hàn quang chói lọi, bỗng nhiên nhảy lại ngay chỗ thi thể A Cán vừa mới ngã gục xuống, chụp cái đầu của y, một nhát đao cắt lấy cái đầu, người búng ngược

lên trên không, tay cầm đầu chân chạy như bay, thoáng chốc chẳng còn thấy đầu nữa.

... Đứa bé đó có phải là một đứa con nít hay không ? Hay là một tên tiểu quỷ?

Lão già mặc áo xanh vẫn còn bất động, Vương Trung Bình cũng còn bất động, có điều gương mặt của hai người xem ra có vẻ biến sắc đi một chút.

Mắt nhìn tên tiểu quỷ cắt đầu, mắt nhìn tên tiểu quỷ chạy mất tiêu, bọn họ đều không thể nào động đậy chút nào, bởi vì chẳng ai trong bọn họ có thể động đậy được, người nào rục rịch trước, người đó sẽ cho đối phương một cơ hội, một cơ hội trí mệnh.

... Thiết đại lão bản và hai mươi chín gã ty sĩ kia tại sao cũng không động đậy ? Có phải động tác của tên tiểu quỷ quá nhanh ?

... Một tên tiểu quỷ như một đứa con nít, tại sao lại đến một cái nơi bốn bề sát khí mai phục như thế này, để cắt đầu một người chết ?

Lão già mặc áo bào xanh nhìn lom lom vào Vương Trung Bình, bỗng thở ra một hơi thật dài, lấy một cái giọng thật thương cảm nói:

—Vương lão tiên sinh, xem ra ông đã hết xài được rồi, ngay cả tên «tiểu quỷ cắt đầu» cũng chẳng thềm cắt đầu ông.

—Sao ?

—Nếu y còn muốn cắt đầu ông, nhất định y sẽ chờ ông chết rồi mới lại cắt đầu.

Lão đưa tay vẫy vẫy.

—Ông đi đi.

Lão già mặc áo bào xanh nói:

—Nếu ngay cả tên tiểu quỷ cắt đầu còn không thềm cái đầu của ông, lão quỷ ta đây còn muốn lấy mạng ông làm gì ?

Vương Trung Bình nhè nhẹ thở ra một hơi dài:

—Đúng vậy, xem ra hình như ta cũng già lắm rồi.

Lão nói:

—Đầu của lão già cũng giống như thân thể của một con mụ đàn bà say sưa, thường thường chẳng ai thềm cả.

Lão già mặc áo bào xanh cũng thở ra:

—Xem ra, trên đời này có nhiều chuyện cũng đều giống giống vậy.

—Không sai tí nào.

Vương Trung Bình nói.

Lão sửa sang áo quần lại, hành lễ, hướng về lão già mặc áo bào xanh hành lễ, hướng về Thiết Đại lão bản hành lễ, hướng về hai mươi chín gã ty sĩ hành lễ.

Tư thái hành lễ xem ra thật ôn tồn nhã nhặn, nhưng mỗi người ai ai cũng tưởng tượng ra được, trong những động tác ôn tồn nhã nhặn đó, bất kỳ trong tích tắc nào cũng có thể thi triển ra một sát thủ trí mạng, bởi vì lão cũng biết lão già mặc áo bào xanh thật ra chẳng hề có ý định thả cho lão thoát đi.

... Nhất bách thích, cửu thập cửu trúng.

... Một cái đâm đó, người lão chọn là ai, người lão chọn chết chung với mình là ai ?

Người lão chọn đương nhiên phải là một kẻ lão chắc chắn giết chết được, điều đó chắc chắn không thể nào nghi ngờ gì nữa.

Vấn đề là, bất kể lão muốn đối phó với người nào ở đây, hình như lão cũng đều chắc chắn làm được.

Vì vậy mỗi người ai ai cũng đang gia tâm đề phòng, đều không động đậy tí nào, đều đang đợi lão hành động trước.

Chuyện kỳ quái là, lão cũng chẳng động đậy, làm như lão thật tình tin tưởng lão già mặc áo bào xanh sẽ thả cho lão thoát đi vậy, cứ vậy mà chậm chậm nhàn nhã, bước khời khời về phía trước, mắt thấy lão đã gần như ra khỏi cái thị trấn nhỏ bé đó.

Thiết đại lão bản nhìn đó mà chẳng thấy gì cả, lão già mặc áo bào xanh cũng cứ thế lảng lảng nhìn lão đi càng lúc càng xa, làm như không hề sợ lão sẽ tiết lộ bí mật của mình ra, hoặc là làm như bọn họ có chuyện gì bị lão bắt chẹt.

Nguyên nhân thật sự là tại vì sao nhỉ ? Có ai biết được ?

Chính ngay lúc đó, một bóng người đàn bà thật cao, dáng dấp thật hấp dẫn, từ ngoài thị trấn chỗ bóng tối vô bờ bến đó bước vào, bước lại chỗ lão ta, thò hai cánh tay ra ôm chặt lấy lão.

---- oOo ----

—Đối với đa số mọi người mà nói, ty lộ có nghĩa là con đường chết, cho dù y ngẫu nhiên thả cho người khác một con đường sống, con đường đó cũng mỏng manh như là sợi tơ.

Liễu tiên sinh nói với Mộ Dung công tử:

—Vì vậy, A Cán chắc bây giờ phải là một người đã chết.

—Nhất định rồi.

—Thiết đại lão bản muốn y chết, lão quái vật mặc áo bào xanh đó cũng muốn y chết, chúng ta hình như cũng không nghĩ là y sẽ sống nổi, trên đời này còn có ai cứu được y nữa ?

—Hình như còn có một người.

Mộ Dung công tử nói:

—Trên đời này bất kể phát sinh ra chuyện gì không thể tưởng được, không thể giải quyết được, hình như đại khái là có một hạng người có thể giải quyết được.

—Hạng người đó là ai ?

Mộ Dung công tử nói:

—Hạng người đó hình như chính là người ông vừa mới đề cập tới tức thì, cái gã Sở Lưu Hương đó.

Sở Lưu Hương.

Danh tiếng vang lừng thiên hạ, nhà nhà truyền tụng, người tình trong mộng của mấy cô, thần tượng tôn sùng của mấy gã thiếu niên, chàng rể lý tưởng của mấy bà có con gái tới tuổi cập kê, người bạn lý tưởng dưới cặp mắt của các tay hảo hán giang hồ, người bạn tốt của những tay bợm muốn cùng y uống rượu.

Trừ những chuyện đó ra, dĩ nhiên y còn là một tay ăn uống sành điệu cho những tay nhà bếp hiếm có trên thế gian, một tay ăn mặc sành điệu cho những nhà thợ may nổi tiếng nhất trên thế gian, một tay đánh bạc hào phóng cho những sòng bạc lớn nhất trên thế gian, thậm chí ngay cả Dương Châu chỗ mà những tay cự phú đổ xô lại, «Lung đeo ba vạn râu tiền, cười hạc lại Dương Châu», bao nhiêu là tiếng tăm, tài phú, cũng chẳng là gì cả với y.

Bất kể là ai cũng vậy.

Đại lão bản chuồng ngựa ở Quan Đông, tay buôn sâm cự phú ở Trường Bạch sơn, Tổng đà chủ các danh sơn danh trại danh đạo, trù thủ lãnh, suốt ngày tay ôm cô này tay ẵm cô nọ, ném ngàn vàng xuống đất không đổi sắc mặt.

Nhưng chỉ cần gặp phải y, gương mặt của những người ấy, e rằng sẽ phải biến hẳn đi.

Bởi vì y là Sở Lưu Hương.

... Một Sở Lưu Hương vĩnh viễn không bao giờ có lại, trên trời dưới đất, có một không hai, nếu y bỗng không còn gì nữa, thì chẳng còn ai có thể thế vào chỗ y.

Một người như vậy, nếu không phải người ta hâm mộ kính phục, thì cũng phải là yêu thích thôi.

Có điều lúc Liễu tiên sinh nghe nói đến cái tên của người đó, gương mặt y bỗng lộ ra một vẻ gì thật bi thương không sao nói được, không những vậy mà quả thật là có muốn nói cũng không sao nói được, có muốn viết xuống cũng không sao viết xuống được.

Thấy vẻ mặt vừa kỳ quái vừa quái dị vừa không sao tả được ấy của y, Mộ Dung công tử nhin không nổi phải hỏi:

—Ông đang làm gì thế ?

Y hỏi Liễu tiên sinh:

—Xem ra, hình như ông đang rất đau lòng.

—Hình như là có chút đau lòng.

—Tại sao ông phải đau lòng ?

—Bởi vì tôi biết ngay cả Sở Lưu Hương cũng cứu không nổi A Cán.

—Tại sao ?

—Bởi vì cách đây ba tháng, Sở Lưu Hương đã là một người chết.

Mộ Dung công tử cũng chết luôn.

Ít nhất hiện giờ dáng điệu của y xem ra cũng đã giống người chết không có chút gì phân biệt.

---- oOo ----

Người đàn bà thật cao, dáng dấp thật hấp dẫn kia, mặc một chiếc trường bào màu trắng như tuyết, gió đang thổi, áo bào trắng đang lay động, cô ta ôm chặt lấy Vương Trung Bình, tựa như một cô thiếu nữ đa tình, bỗng dưng gặp phải người tình đầu tiên của mình vậy.

Có điều cánh tay của cô ta bỗng lại buông ra, người của cô ta bỗng như một bóng u linh trắng xóa bị cơn gió ban đêm vừa lạnh vừa êm ái thổi tan đi, thổi vào trong màn đêm đen tối mơ hồ xa xôi.

Vương Trung Bình thì vẫn còn đang đứng nguyên một tư thế ở đó, một hồi thật lâu, mới bắt đầu cử động.

Lần này lão không bước về phía trước, lúc lão bước tới chỗ ánh đèn chiếu rõ người của lão, mọi người mới thấy vẻ mặt của lão trông thật kỳ quái, trên gương mặt, mỗi bộ phận hình như đang méo mó biến dạng.

Đi thêm một khúc nữa, mọi người mới nhìn ra gương mặt của lão đã biến thành một màu sắc phảng phất như hoa lan...

Hoa lan có nhiều màu sắc, nhưng mỗi màu sắc đều có mang một vẻ trắng nhợt nhạt vừa thê lương vừa kiêu diễm.

Sau đó lão ngã gục xuống như một cánh hoa lan đã tàn tạ.

Lúc lão ngã xuống, cặp mắt của lão còn đang nhìn lom lom vào ty lộ, lấy giọng đầy oán độc thảm nhập cốt tủy, đầy những vẻ nhìn người khác gặp tai họa mà sung sướng trong bụng:

—Không ăn nhằm gì cả, tuyệt đối không ăn nhằm gì cả !

Lão nói từng chữ một:

—Các ngươi có bày mưu thiết kế ra làm sao, lần này các ngươi vẫn chắc chắn bại trận không nghi ngờ gì cả.

—Tại sao ?

—Bởi vì cái gã mù đó, nếu các ngươi biết gã là ai, không chừng bây giờ sẽ đụng đầu vào đầu chết mất.

Trên mặt lão, từng thớ thịt đầy những oán độc, bỗng nhiên co rúm lại thành một nụ cười nguy dị không sao tả được:

—Bởi vì các ngươi vĩnh viễn sẽ không biết gã là ai cả.

Ty lộ và những ty sĩ đều là những tay cao thủ trong nghề khảo cung, có điều bây giờ chẳng còn có thể ép lão nói thêm một chữ nào.

Bởi vì lão đã chết, nói xong câu đó lão chết ngay, lúc chết, gương mặt của lão xem ra như một đóa hoa lan dưới ánh trăng tùy thời tùy lúc như muốn đổi thành các thứ màu sắc khác nhau.

Người đàn bà mặc áo trắng như bóng ma kia, phiêu dưởng theo gió vào trong màn đêm, phảng phất như có vẩy tay về hướng Thiết đại lão bản và ty lộ, ông tay áo của cô ta phất phơ trong bóng đêm, xem ra cũng phảng phất như một đóa hoa lan.

---- oOo ----

Lúc này cũng chính vào nửa đêm, trong gió đêm hình như còn phảng phất đưa lại một mùi thơm hoa lan thoảng qua nhè nhẹ thanh thoát.

—Sở Lưu Hương quả thật đã chết rồi sao ?

—Đúng vậy.

—Ông có chắc chắn không ?

—Chắc chắn !

Liễu tiên sinh buồn buồn nói:

—Thật ra tôi cũng không tin y sẽ chết như vậy, Vô Hoa hòa thượng và Nam Cung Linh âm trầm thâm hiểm là thế, Thủy Mẫu Âm Cơ và Thạch Quan Âm tuyệt diệu kinh tài là thế, bọn họ đều không làm y chết được, thì còn ai làm được ?

Cặp mắt nhiều tròng trắng ít tròng đen của người mù mà không mù hình như có nước mắt ứa ra.

—Nhưng quả thật y đã chết, chết trong tay một người đàn bà, một người đàn bà đẹp như thiên tiên, mà thật ra lòng dạ như ma quỷ vậy.

Liễu tiên sinh nói:

—Tên cô ta là Lâm Hoàn Ngọc.

—Lâm Hoàn Ngọc ?

—Đúng vậy.

Liễu tiên sinh nói:

Hoàn quân minh châu song lệ thù

(Trả lại cho người hạt minh châu, hai hàng lệ ròng ròng)

Hoàn quân bảo ngọc quân dĩ tử

(Trả lại cho người hột ngọc quý, người đã chết)

Quân tử thiếp táng tình bất tuyệt

(Người chết, thiếp táng theo, tình ta không ngừng đây)

Thiên thượng địa hạ vĩnh bất tụ

(Trên trời dưới đất, vĩnh viễn không ở được với nhau)

Mộ Dung công tử cũng là một kẻ đa tình.

—Quân tử thiếp táng, vĩnh bất tương tụ.

Y đồ dẫn nhai đi nhai lại mấy câu thơ, trong lòng không biết đang nghĩ gì, cũng không biết đang có mùi vị gì.

Y chỉ biết nói:

—Đây chắc hẳn cũng là một chuyện cố sự vô cùng u ẩn triền miên làm người ta thương tiếc vô vàn, may mà bây giờ tôi còn chưa muốn nghe tới.

Mộ Dung công tử nói:

—Bây giờ tôi chẳng có con mẹ nó tâm tình đâu đi nghe chuyện cố sự chó đẻ quỷ sứ này.

Mộ Dung công tử ôn tồn nho nhã như vậy cũng biết mắng chửi, phải trong lúc mắng chửi đó, tâm tình của y mới cảm thấy thư thả ra một chút.

Dĩ nhiên cũng chỉ trong những lúc tâm tình không thoải mái tý nào cả y mới mở miệng ra mắng.

---- oOo ----

Giữa đêm.

Mùi hoa lan trong gió đưa lại càng thanh càng dịu càng nhạt, nhưng vẫn còn chưa tan.

Nhưng người thì đã tan biến.

Người đã giết người, gió lạnh chết cả người, người đàn bà mặc áo trắng như bóng ma, đều đã tan biến hết vào trong bóng đêm, chỉ còn để lại một xác chết tạm thời chưa thể tan biến đi, và một người chết đã bị cắt mất cái đầu.

Thiết đại lão bản hít vào một hơi thật dài:

—Thơm quá, thật là thơm.

Y nói:

—Thảo nào mà những người có học vấn đều nói, chỉ có mùi thơm của hoa lan mới là mùi thơm của kẻ vương giả.

—Không lẽ cái mùi thơm vang lừng thiên hạ của Sở Hương Soái cũng không bì kịp ?

—Dĩ nhiên là không bì kịp.

—Tại sao ? Có phải là vì cái gã Sở Lưu Hương ấy hiện giờ không còn tồn tại?

Ty lộ cố ý hỏi.

—Đúng vậy.

Sau đó thì Thiết đại lão bản và ty lộ đồng thời cười lên ha hả, hình như họ đã quên mất lúc nãy Vương Trung Bình đã nói gì. «Bất kể ra sao, lần này các người vẫn chắc chắn bại trận không nghi ngờ gì cả, bởi vì cái gã mù ấy...»

Vương Trung Bình trước giờ chưa từng nói ngoa, Thiết đại lão bản đối với những lời lão nói, trước giờ vốn rất tín nhiệm, lần này lão nói như vậy, nhất định là không phải không có lý do.

Nhưng lần này Thiết đại lão bản hình như chẳng hề nghe lão nói gì cả, thậm chí hình như còn quên rằng lúc nãy đã có thấy một gã mù.

Lúc này trăng đã gần tròn, hôm nay là mười ba tháng tám, hai ngày trước đêm trung thu.

Cái hẹn quyết chiến giữa Thiết đại lão bản và Mộ Dung công tử, chính là giữa đêm trung thu trăng tròn.

---- oOo ----